

Nr 126.

Av herr **Hagman**, om utsändande pr radio av andra kammarens förhandlingar.

Från och med år 1925 har den sedan ett par år tillbaka i vårt land påbörjade rundradioverksamheten antagit mera fasta konturer. Genom lag av den 16 maj 1924 om utförande och nyttjande av elektrisk anläggning för telegrafering eller telefonering utan tråd m. m. (Svensk författningssamling 121/1924) har fastställts bestämmelser för, under vilka villkor s. k. sändarestationer kunna komma till stånd samt genom Kungl. Maj:ts kungörelse den 20 juni 1924 (Svensk författningssamling 281/1924) föreskrives vad som skall iakttagas för rätt att innehava s. k. radiomottagningsapparat.

Hela verksamheten har redan från början med berömvärt initiativ och intresse omhändertagits av kungl. telegrafverket, och hela den form, som från och med detta år givits åt verksamheten, synes utgöra en borgens för dess utveckling och framgång.

Enligt uppgifter i dagspressen hava sådana licensavgifter, som stadgas i kungörelsen av den 20 juni 1924 för innehav av radiomottagningsapparat, erlagts av cirka 25,000 personer, fördelade över hela landet.

I den mån de beslutade sändarestationerna i olika delar av landet hinna färdigbyggas, torde anslutningen starkt komma att ökas.

Den första förutsättningen för verksamhetens utveckling är att omväxlande och goda program tillhandahållas. En förbättring i detta hänseende uppgives hava ägt rum från detta års ingång, då den under statens medverkan tillkomna nya organisationen övertog verksamheten på ifrågavarande område.

Programmen ha hittills bestått av föredrag, sång och musik.

Redan under föregående år behandlades i pressen frågan om möjligheten av sådana anordningars vidtagande, att riksdagens förhandlingar skulle kunna avlyssnas per radio. Dessa diskussioner hava emellertid ännu icke medfört några positiva resultat. För att detta skall bli fallet torde erfordras, att riksdagens kamrar var för sig härtill lämna sitt medgivande.

Några principiella eller praktiska invändningar mot ett bifall härtill torde icke kunna anföras. Kamrarnas förhandlingar äro offentliga, i den mån som riksdagens åhörareläktare kunna ge utrymme för dem, som önska åhöra förhandlingarna. Att väsentligt kunna utöka kretsen av åhörare torde därför endast kunna sägas vara ett steg i grundlagens anda.

En sådan möjlighet får naturligtvis alltid taga hänsyn till en mängd andra faktorer av rent praktisk innebörd.

Med utgångspunkt från anförda synpunkter tillåter jag mig härmed vördsam samt hemställa, att andra kammaren måtte uttala,

att från kammarens sida inga erinringar äro att göra mot att sådana anordningar vidtagas, att kammarens överläggningar kunna, då så anses lämpligt, åhöras per radio.

Stockholm den 20 januari 1925.

Oskar Hagman.